காட்டில் ஒரு மான்

அந்த இரவுகளை மறப்பது கடினம். கதை கேட்ட இரவுகள். தங்கம் அத்தைதான் கதை சொல்வாள். காக்கா - நரி, முயல் - ஆமை கதைகள் இல்லை. அவளே இட்டுக்கட்டியவை. கவிதைத் துண்டுகள் போல சில. முடிவில்லா பாட்டுகள் போல சில. ஆரம்பம், நடு, முடிவு என்றில்லாமல் பலவாறு விரியும் கதைகள். சில சமயம், இரவுகளில் பல தோற்றங்களை மனத்தில் உண்டாக்கிவிடுவாள். அசுரர்கள், கடவுளர்கள்கூட அவள் கதைகளில் மாறி விடுவார்கள். மந்தரையைப் பற்றி உருக்கமாகச் சொல்வாள். சூர்ப்பனகை, தாடகை எல்லோரும் அரக்கிகளாக இல்லாமல், உணர்ச்சிகளும், உத்வேகங்களும் கொண்டவர்களாக உருமாறுவார்கள். காப்பியங்களின் பக்கங்களில் ஒண்டிக்கொண்டவர்களை வெளியே கொண்டுவருவாள். சிறகொடிந்த பறவையை வருடும் இதத்தோடு அவர்களை வரைவாள் வார்த்தைகளில். இரவு நேரமா, அந்தப் பழைய வீட்டுக் கூடமா, கூடப் படுத்த சித்தி மாமா குழந்தைகளின் நெருக்கமா என்னவென்று தெரியவில்லை. அந்தக் கதைகள் வண்டின் ரீங்காரமாய் மனத்தின் ஒரு மூலையில் ஒலியுடன் சுழன்றவாறிருக்கின்றன.

தங்கம் அத்தை அந்தப் பழைய, தூண்களும் நடுக் கூடமும் உள்ள வீட்டில் பல பிம்பங்களில் தெரிகிறாள். பெரிய மரக்கதவின் மேல் சாய்ந்தவாறு. அகல் விளக்கை புடவைத் தலைப்பால் மறைத்தபடி ஏந்தி வந்து புரையில் வைத்தபடி. தன் கணவன் ஏகாம்பரத்துக்குச் சோறிட்டவாறு. கிணற்றுச் சுவரில் ஒரு காலை வைத்து, கயிற்றை இழுத்துக்கொண்டு. செடிகளுக்கு உரமிட்டவாறு.

தங்கம் அத்தை அழகுக் கறுப்பு. நீவி விட்டாற்போல் ஒரு சுருக்கமும் இல்லாத முகம். முடியில் நிறைய வெள்ளி. அத்தை வீட்டில் காலால் அழுத்தி இயக்கும் அந்தக் கால ஹார்மோனியம் உண்டு. அத்தைதான் வாசிப்பாள். தேவாரப் பாடல்களிலிருந்து வதனமே சந்திர பிம்பமோ, வண்ணான் வந்தானே வரை மெல்லப் பாடியவாறு வாசிப்பாள். கறுப்பு அலகுகள் போல நீள்விரல்கள் ஹார்மோனியக் கட்டைகளின் மேல் கறுத்தப் பட்டாம்பூச்சிகள் மாதிரிப் பறக்கும்.

தங்கம் அத்தையைச் சுற்றி ஒரு மர்ம ஓடு இருந்தது. மற்றவர்கள் அவளைப் பார்க்கும் கனிவிலும், அவளைத் தடவித்தருவதிலும், ஈரம் கசியும் கண்களிலும் அனுதாபம் இருந்தது. ஏகாம்பர மாமாவுக்கு இன்னொரு மனைவியும் இருந்தாள். அத்தையை அவர் பூமாதிரி அணுகுவார். அவர் அத்தையை 'டீ' போட்டு விளித்து யாரும் கேட்டதில்லை. 'தங்கம்மா' என்று கூப்பிடுவார். அப்படியும் அத்தை ஒரு புகைத்திரைக்குப்பின் தூர நிற்பவள்போல் தென்பட்டாள். முத்து மாமாவின் பெண் வள்ளிதான் இந்த மர்மத்தை உடைத்தாள். அவள் கண்டுபிடித்தது புரிந்தும் புரியாமலும் இருந்தது. வள்ளியின் அம்மாவின் கூற்றுப்படி அத்தை பூக்கவே இல்லையாம்.

"அப்படீன்னா?" என்று எங்களில் பலர் கேட்டோம்.

வள்ளி தாவணி போட்டவள். "அப்படீன்னா அவங்க பெரியவளே ஆகலை" என்றாள்.

"முடியெல்லாம் நெறய வெளுத்திருக்கே?"

"அது வேற."

அதன்பின் அத்தையின் உடம்பை உற்றுக் கவனித்தோம். 'பூக்காத' உடம்பு எப்படி இருக்கும் என்று ஆராய்ந்தோம். அவள் உடம்பு எவ்வகையில் பூரணமடையவில்லை என்று தெரியவில்லை. ஈரத் துணியுடன் அத்தை குளித்துவிட்டு வரும்போது அவள் எல்லோரையும் போலத்தான் தெரிந்தாள். முடிச்சிட்டச் சிவப்பு ரவிக்கையும், பச்சைப் புடவையும், முடிந்த தலையுமாய் அவள் நிற்கும்போது அவள் தோற்றம் வித்தியாசமாகத் தெரியவில்லை. வள்ளியின் அம்மா வள்ளியிடம், "அது வெறும் பொக்கை உடம்பு" என்றிருந்தாள். பொக்கை எங்கே என்று தெரியவில்லை. பறவையின் உடைந்த சிறகுபோல், அது வெளிப்படையாகத் தெரியாத பொக்கையா என்று புரியவில்லை.

ஒரு மாலை, பட்டுப்போன ஒரு பெரிய மரத்தைத் தோட்டத்தில் வெட்டினார்கள். கோடாலியின் கடைசி வெட்டில் அது சரசர வென்று இலைகளின் ஒலியோடு மளுக்கென்று சாய்ந்தது. குறுக்கே வெட்டியபோது உள்ளே வெறும் ஓட்டை. வள்ளி இடுப்பில் இடித்து, "அதுதான் பொக்கை" என்றாள். பிளவுபட்டு, தன்னை முழுவதுமாய் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, உள்ளே ஒன்றுமில்லாமல் வான் நோக்கிக் கிடந்த மரத்துடன் அத்தையின் மினுக்கும் கரிய மேனியை ஒப்பிட முடியவில்லை.

எந்த ரகசியத்தை அந்த மேனி ஒளித்திருந்தது? அவள் உடம்பு எவ்வகையில் வித்தியாசப்பட்டது? வெய்யில் காலத்தில் அத்தை, மத்தியான வேளைகளில் ரவிக்கையைக் கழற்றி விட்டு, சாமான்கள் வைக்கும் அறையில் படுப்பாள். அவளருகில் போய்ப் படுத்து, ரவிக்கையின் இறுக்கத்தினின்றும் விடுபட்ட மார்பில் தலையை வைத்து ஒண்டிக் கொள்ளும்போது அவள் மென்மையாக அணைத்துக் கொள்வாள். மார்பு, இடை, கரங்களில் பத்திரப்பட்டுப் போகும்

போது எது பொக்கை என்று புரியவில்லை. மிதமான சூட்டுடம்பு அவளுடையது. ரசங்கள் ஊறும் உடம்புடையவளாகப் பட்டாள். சாறு கனியும் பழத்தைப் போல் ஒரு ஜீவ ஊற்று ஓடியது அவள் உடம்பில். அதன் உயிர்ப்பிக்கும் துளிகள் எங்கள் மேனியில் பலமுறை சொட்டி யது. தொடலில், வருடலில், எண்ணெய் தேய்க்கும்போது படும் அழுத்தத்தில், அவள் உடம்பிலிருந்து கரை புரண்டு வரும் ஆற்றைப் போல் உயிர் வேகம் தாக்கியது. அவள் கை பட்டால்தான் மாட்டுக் குப் பால் சுரந்தது. அவள் நட்ட விதைகள் முளைவிட்டன. அவளு டைய கை ராசியானது என்பாள் அம்மா. தங்கச்சி பிறந்தபோது அத்தை வந்திருந்தாள். "அக்கா, என் பக்கத்துல இருக்கா. என்னைத் தொட்டுக்கிட்டே இரு. அப்பத்தான் எனக்கு வலி தெரியாது" என்று அம்மா முனகினாள் அறையை விட்டு நாங்கள் வெளியேற்றப் பட்டபோது. கதவருகே வந்து திரும்பிப்பார்த்தபோது தங்கம் அத்தை அம்மாவின் உப்பிய வயிற்றை மெல்ல வருடியபடி இருந்தாள்.

"ஒன்றும் ஆகாது. பயப்படாதே" என்று மெல்லக் கூறினாள்.

"அடியக்கா, ஒனக்கொரு . . ." என்று முடிக்காமல் விம்மினாள் அம்மா.

"எனக்கென்ன? ராசாத்தியாட்டம். என் வீடெல்லாம் புள்ளைங்க" என்றாள் அத்தை. ஏகாம்பர மாமாவின் இளைய மனைவிக்கு ஏழு குழந்தைகள்.

"இப்படி ஒடம்பு திறக்காம . . ." என்று மேலும் விசும்பினாள் அம்மா.

"ஏன், என் ஒடம்புக்கு என்ன? வேளாவேளைக்குப் பசியில்லையா? தூக்கமில்லையா? எல்லா ஒடம்புக்கும் உள்ள சீரு இதுக்கும் இருக்குது. அடி பட்டா வலிக்குது. ரத்தம் கட்டுது. புண்ணு பழுத்தா சீ வடியுது. சோறு தின்னா செரிக்குது. வேற என்ன வேணும்?" என்றாள் அத்தை.

அம்மா அவள் கையைப் பற்றிக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டாள்.

"ஒன் ஒடம்பைப் போட்டு ரணகளமாக்கி . . ." என்று அந்தக் கையைப் பற்றியவாறு அரற்றினாள்.

அத்தையின் உடம்பில் ஏற்றாத மருந்தில்லை என்று வள்ளியின் அம்மா வள்ளியிடம் சொல்லியிருந்தாள். ஊரில் எந்தப் புது வைத்தி யன் வந்தாலும் அவன் குழைத்த மருந்து அத்தைக்கு உண்டு. இங்லீஸ் வைத்தியமும் அத்தைக்குச் செய்தார்களாம். சில சமயம் மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டு அத்தை அப்படி ஒரு தூக்கம் தூங்குவாளாம். வேப்பிலையும், உடுக்குமாய் சில மாதங்கள் பூசைகள் செய்தார்களாம். திடீரென்று பயந்தால் ஏதாவது மாற்றம் நேரலாம் என்ற அவர்கள் திட்டப்படி ஒரு முன்னிரவு நேரம் அத்தை பின்பக்கம் போனபோது கரிய போர்வை போர்த்திய உருவம் ஒன்று அவள்மேல் பாய்ந்ததாம். வீரிட்ட அத்தை துணி துவைக்கும் கல்லில் தலை இடிக்க விழுந்து

விட்டாளாம். அவள் நெற்றி முனையில் இன்னமும் அதன் வடு இருந்தது. அடுத்த வைத்தியன் வந்த போது, "என்னை விட்டுடுங்க. என்னை விட்டுடுங்க" என்று கதறினாளாம் அத்தை. ஏகாம்பர மாமாவுக்கு வேறு பெண்பார்த்தபோது அத்தை அன்றிரவு அரளி விதைகளை அரைத்துக் குடித்துவிட்டாளாம். முறி மருந்து தந்து எப்படியோ பிழைக்கவைத்தார்களாம். "உன் மனசு நோக என்க் கெதுவும் வேண்டாம்" என்று மாமா கண்கலங்கினாராம். அதன்பின் அத்தையே அவருக்கு ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தாள். அப்படித்தான் செங்கமலம் அந்த வீட்டுக்கு வந்தாள். எல்லாம் வள்ளி சேகரித்த தகவல்கள்.

அத்தை தன் கையை அம்மாவின் பிடியிலிருந்து விலக்காமல் இன்னொரு கையால் அம்மாவின் தலையை வருடினாள். "வுடு. வுடு. எல்லாத்தையும் வுடு. புள்ள பொறக்கற நேரத்துல ஏன் என் கதையை எடுக்கற?" என்றாள். அன்றிரவுதான் தங்கச்சி பிறந்தாள். அதன்பின் ஊருக்கு ஒரு முறை போனபோதுதான் அத்தை அந்தக் கதையைச் சொன்னாள்.

மழைக்காலம். இரவு நேரம். கூடத்தின் ஒரு பக்கம் ஜமக்காளத்தை விரித்து, எண்ணெய்த் தலை பட்டு, கறை படிந்த உறைகளோடு இருந்த சில தலையணைகளைப் போட்டாகிவிட்டது. சில தலையணை களுக்கு உறை இல்லை. அழுத்தமான வண்ணங்கள் கூடிய கெட்டித் துணியில் பஞ்சு அடைத்திருந்தது. அங்கங்கே பஞ்சு முடிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவை நிதம் உபயோகத்திலிருக்கும் தலையணைகள் அல்ல. விருந்தினர் வந்தால், குழந்தைகளுக்குத் தர அவை. நாள் முழுவதும் விளையாடிவிட்டு, வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்தவுடன் உறங்கிவிடும் குழந்தைகளுக்கு முடிச்சுக்கள் உறைக்கவா போகிறது?

சமையலறை அலம்பிவிடும் ஓசை கேட்டது. சொம்பின் ணங்கென்ற சத்தமும், கதவின் கிரீச்சும், தென்னந் துடைப்பம் அதன் பின்னால் வைக்கப்படும் சொத்தென்ற ஒலியும் கேட்டது. தகர டப்பா கிரீச்சிட்டது. கோலப்பொடி டப்பா. அடுப்பில் கோலம் ஏறும். அதன்பின் சமையலறைக் கதவை அடைத்துவிட்டுக் கூடத்தின் வழியாகத்தான் அத்தை வருவாள். யாரும் தூங்கவில்லை. காத்திருந் தனர்.

அத்தை அருகில் வந்ததும், சோமுதான் ஆரம்பித்தான்.

"அத்தே, கதை சொல்லேன் ... அத்தே."

"தூங்கல நீங்கல்லாம்?"

நின்று பார்த்துவிட்டு அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். காமாட்சியும் சோமுவும் மெல்ல ஊர்ந்து வந்து அவளின் இரு தொடைகளிலும் தலை வைத்துப் படுத்து அண்ணாந்து அவளைப் பார்த்தனர். மற்றவர்கள் தலையணைகளில் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டனர்.

அத்தை களைத்திருந்தாள். நெற்றியில் வியர்வை மின்னியது. கண்களை மூடிக்கொண்டு யோசித்தாள்.

“அது ஒரு பெரிய காடு...” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“அந்தக் காட்டுல எல்லா மிருகங்களும் சந்தோசமா இருந்தது. காட்டுல பழ மரமெல்லாம் நெறய இருந்தது. ஒரு சின்ன ஆறு ஓடிச்சு ஒரு பக்கம். தாகம் எடுத்திச்சின்னா அங்க போய் எல்லாம் தண்ணி குடிக்கும். மிருகங்களுக்கு எல்லாம் என்னவெல்லாம் வேணுமோ எல்லாம் அந்தக் காட்டுல சரியா இருந்தது. அந்தக் காட்டுல வேடன் பயமே இல்லை. திடீர்னுட்டு அம்பு குத்துமோ, உசிரு போகுமோன்னு பயமே இல்லாம திரிந்திச்சு அந்த மிருகங்க எல்லாம். எல்லாக் காடு மாதிரியும் அங்கயும் காட்டுத் தீ, வெளி மனுசங்க வந்து மரம் வெட்டறது, பழம் பறிக்கிறது, திடீர்னு ஒரு ஆளு வந்து பட்சிங்களே சுடுறது, ஓடற பன்னியை அடிக்கறது அதெல்லாம் இல்லாம இல்ல. இருந்தாலும், அங்க இருந்த மிருகங்களுக்கும், பட்சிகளுக்கும் பழகிப்போன காடு அது. ஆந்தை எந்த மரத்துல உக்காரும், ராத்திரி சத்தமே இல்லாம காடு கெடக்கறபோது எப்படி அது கத்தும், எந்தக் கல்லு மேல உக்காந்துக்கிட்டுத் தவளை திடீர்ன்னுட்டுக் களகளன்னு தண்ணி குடிக்கிற மாதிரி சத்தம் போடும், எந்த இடத்துல மயில் ஆடும் எல்லாம் தெரிஞ்சுபோன காடு.

இப்படி இருக்கறப்போ ஒரு மான் கூட்டம் ஒரு நா தண்ணி குடிக்கப் போச்சுது. அதுல ஒரு மான் தண்ணி வழியா போனப்போ விலகிப் போயிடுச்சு. திடீர்னு அது வேற காட்டுல இருந்திச்சு. பாதையெல்லாம் இல்லாத காடு. மரங்கள்லயெல்லாம் அம்பு பாய்ஞ்ச குறி இருந்தது. அந்தக் காட்டுல ஒரு அருவி ஜோன்னு கொட்டிச்சு. யாருமே இல்லாத காடு மாதிரி விறிச்சோன்னுட்டு இருந்தது. மானுக்கு ஒடம்பு வெடவெடன்னுட்டு நடுங்கிச்சு. இங்கயும் அங்கயும் அது ஓடிச்சு. அந்தப் பழகின காடு மாதிரி இது இல்லயேன்னுட்டு அலறிட்டே துள்ளித்துள்ளி காடெல்லாம் திரிஞ்சிச்சு. ராத்திரி ஆச்சுது. மானுக்கு பயம் தாங்கல. அருவிச் சத்தம் அதைப் பயமுறுத்திச்சு. தூரத்துல ஒரு வேடன் நெருப்பை மூட்டி அவன் அடிச்ச மிருகத்தைச் சுட்டுத் தின்னுட்டிருந்தான். அந்த நெருப்புப் பொறி மான் கண்ணுக்குப் பட்டுது. அது ஒளிஞ்சுக்கிட்டுது. தனியா காட்டைச் சுத்திச் சுத்தி வந்து களைச்சுப்போயி அது உக்காந்துகிட்டது.

இப்படி நெறய நாளு அது திரிஞ்சுது. ஒரு நா ராத்திரி பௌர்ணமி. நெலா வெளிச்சம் காட்டுல அடிச்சது. அருவி நெலா வெளிச்சத்தைப் பூசிக்கிட்டு வேற மாதிரி ரூபத்துல இருந்திச்சு. பயமுறுத்தாத ரூபம். நெலா வெளிச்சம் மெத்துமெத்துனுட்டு எல்லாத்தையும் தொட்டுது. திடீர்னுட்டு மந்திரக்கோல் பட்ட மாதிரி அந்த மானுக்குப் பயமெல்லாம் போயிடுச்சு. அந்தக் காடு அதுக்குப் பிடிச்சுப் போயிடுச்சு. காட்டோட மூலை முடுக்கெல்லாம் அதுக்குப் புரிஞ்சு போயிட்டுது. வேற காடா இருந்தாலும், இந்தக் காட்டுலயும் அருவி இருந்திச்சு. மரம், செடி எல்லாம் இருந்திச்சு. மொள்ளமொள்ள மிருகங்க, பட்சிக எல்லாம் அது கண்ணுல பட்டுது. தேன் கூடு மரத்துல தொங்கறது தெரிஞ்சிச்சு. நல்ல பச்சப் பசேல்னுட்டு புல்லு தெரிஞ்சுச்சு.

அந்தப் புதுக் காட்டோட ரகசியம் எல்லாம் அந்த மானுக்குப் புரிஞ்சிடுச்சு. அதுக்கப்புறமா, பயமில்லாம அந்த மானு அந்தக் காடெல்லாம் சுத்திச்சு. பயமெல்லாம் போயி சாந்தமா போயிடுச்சு."

கதையை முடித்தாள் அத்தை. கூடத்தின் மற்றப் பகுதிகள் இருண்டிருந்தன. இந்தப் பகுதியில் மட்டும்தான் வெளிச்சம். இருண்ட பகுதியைக் காடாய்க் கற்பனைசெய்து, கதை கேட்ட குழந்தைகள், அந்த மானுடன் தோழமை பூண்டு, முடிவில் சாந்தப்பட்டுப் போயினர். தலையணைகளை அணைத்து உறங்கிப்போயினர். நீலமும், மஞ்சளும், கறுப்பும் கலந்த முரட்டுத் துணித் தலையணையில் சாய்ந்து, ஒற்றைக் கண்ணைத் திறந்து, உறக்கக் கலக்கத்தில் பார்த்தபோது, எங்கள் நடுவே, இரு கைகளையும் மார்பின் மேல் குறுக்காகப் போட்டுத் தன் தோள்களை அணைத்தவாறு, முட்டியின் மேல் சாய்ந்துகொண்டு தங்கம் அத்தை உட்கார்ந்திருந்தாள்.

'உன்னதம்', அக்டோபர் 1994